

Ima li naše Sunce svijest?

Moguće je da je svijest sastavni dio manifestacije materije i da postoji diljem svemira, pri čemu većina svjesnih bića dolazi u obliku drukčijem od „bioloških organizama“, ali nama koji postojimo kao na ugljiku zasnovani oblici života teško je prepoznati svijest u drugim oblicima materije

PIŠE: DR. SC. ROBERT M. SCHOCH

Već nekoliko godina bavim se proučavanjem Sunca, fokusirajući se pritom na utjecaj nepravilnosti (nepravilnosti iz ljudske perspektive) u ponašanju Sunca na tijek razvoja čovječanstva i civilizaciju. Jedan je od glavnih zaključaka do kojih sam došao taj da je posljednje ledeno doba naglo završilo oko 9700 godina prije Krista, i to zbog velike erupcije (ili niza erupcija) sunčevih baklji. Solarna aktivnost usko je povezana s klimatskim promjenama na Zemlji, koje pak snažno utječu na život na našem planetu, uključujući i život ljudi.

Nakon tih pojačanih aktivnosti i poremećaja na Suncu koji su doveli do kraja posljednjega ledenog doba i moguće se nastavili i nekoliko tisućljeća, tijekom otprilike zadnjih 8000 godina Sunce je relativno stabilno, uz povremena razdoblja mirovanja. Na primjer, tijekom perioda poznatoga pod imenom Maunderov minimum (od otprilike 1645. do 1715.) Sunce kao da se „isključilo“ ili zaspalo (što se manifestiralo manjkom sunčevih pjega), što se na Zemlji poklopilo s takozvanime „malim ledenim dobom“ (koje je ukupno trajalo od oko 1500. do oko 1860. godine). Na kraju toga malog ledenog doba, 1859. godine, Sunce je „podrignulo“ uz dva koronalna izbačaja masa, praćenih sunčevim bakljama i drugom

solarnom aktivnošću, koje su pogodile Zemlju. Fenomen je postao poznat kao „Carringtonov događaj“, nazvan po britanskom astronomu Richardu Carringtonu, koji je opazio sunčevu baklju koja je prethodila glavnome događaju. U to doba još neobične aurore mogle su se vidjeti diljem svijeta zbog solarnih erupcija, a primitivne telegrafске linije iz sredine devetnaestog stoljeća bile su opterećene nadolazećim nabijenim česticama te popratnom geomagnetskom olujom.

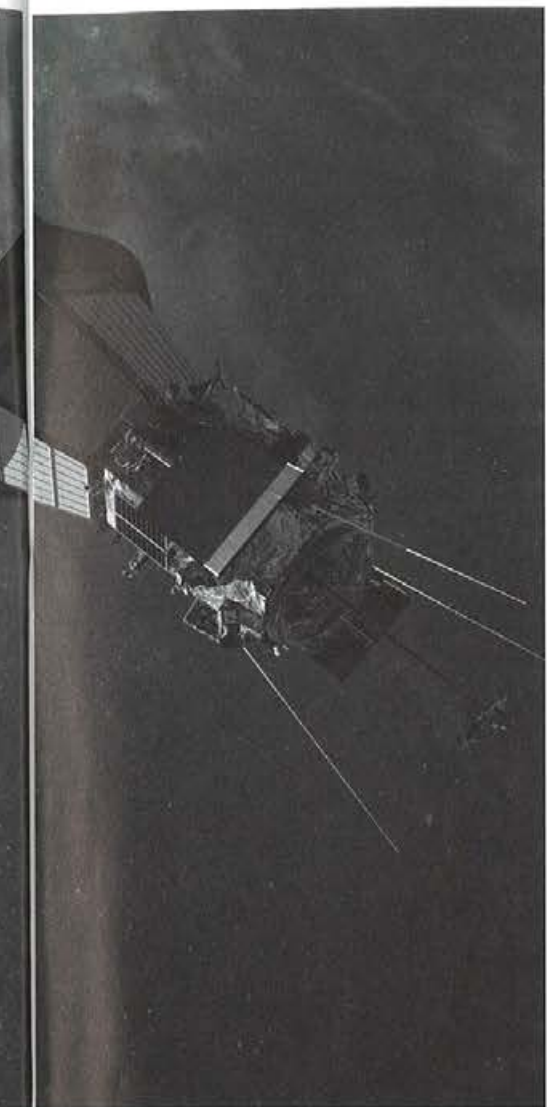
1859. solarne su erupcije uzrokovale uglavnom samo manju štetu i omanje probleme za korisnike telegrafskih linija. Da do događaja sličnoga Carringtonovom dođe danas, stvari bi bile znatno drukčije! Događaj takvih razmjera mogao bi dovesti do kolapsa moderne elektronike širom svijeta, pri čemu bi rad računalnih sustava, električnih mreža, interneta, komunikacijskih sustava, satelita i još mnogo toga drugog bio doveden do zastoja.

U moderno doba, a to znači otprilike od sredine dvadesetoga stoljeća, Sunce pokazuje sve jače znakove agitacije, varijabilnosti, poremećena ponašanja i „promjena raspoloženja“, kakvih nije bilo još od solarnih erupcija koje su dovele do kraja posljednjega ledenog doba. A solarne su erupcije oko 9700 godina prije Krista i u narednim

tisućljećima bile redova veličine većih od Carringtonova događaja 1859. Još prije 9700 godina prije Krista razvile su se sofisticirane kulture, o čemu itekako svjedoče arheološki ostaci pronađeni na lokalitetu Göbekli Tepe u jugoistočnoj Turskoj. Taj rani civilizacijski ciklus razoren je solarnim erupcijama do kojih je došlo oko 9700 godina prije Krista te dobom mraka uzrokovanim solarnom aktivnošću koje je uslijedilo tisućama godina nakon toga, sve dok civilizacija nije u punom zamahu ponovno niknula na mjestima kao što su Mezopotamija i Egipat u razdoblju između otprilike 4000 do 3000 godina prije Krista.

Da se ponove događaji koji su doveli do kraja posljednjega ledenog doba, naša bi moderna tehnološka civilizacija bez sumnje bila strašno pogođena. To bi nas bacilo nazad u kameno doba, pa i gore. Zašto kažem „pa i

Pitam se, i to najozbiljnije, je li posrijedi bila samo sreća kada je solarni događaj u srpnju 2012. zamalo promašio Zemlju ili je tu možda bilo još nečega?

prorok, ali postoje dokazi koji potvrđuju da naše Sunce prolazi kroz vrlo nepostojano razdoblje, s velikim oscilacijama u svojoj aktivnosti. Neki istraživači kažu da je Sunce, iako je bilo vrlo aktivno zadnjih nekoliko desetljeća, zadnjih godina ušlo u period mirovanja. Neki čak tvrde da nam se sprema još jedno „ledeno doba“ (bilo malo ili veliko). Ja vjerujem da je tu riječ o neutemeljenoj ekstrapolaciji ograničenih podataka kojima sada raspolazemo.

AKTIVIRANO SUNCE

Moguće je da Sunce još jednom prolazi kroz razdoblje iznimne varijabilnosti, što se manifestira kao izmjenjivanje pojačane i oslabljene solarne aktivnosti. To znači da na temelju nekoliko godina (pa čak i nekoliko desetljeća) relativno slabe solarne aktivnosti ne bismo odmah trebali zaključivati da nam predstoji ulazak u još jedno ledeno doba. Sunce bi iznenada ponovno moglo postati aktivno ili bi ga mogla zadesiti velika solarna erupcija, čak i usred perioda relativne neaktivnosti. Carringtonov događaj 1859. godine dogodio se između solarnoga minimuma i solarnoga maksimuma, tijekom vrlo prosječna solarnoga ciklusa. Malo je vjerojatno da bi ga se predvidjelo i uporabom modernih metoda (u to doba znanstvenici čak nisu ni znali za moderni pojam velikih solarnih erupcija, tako da se nitko nije ni upuštao u takva predviđanja).

Na temelju promatranja dugoročnog obrasca solarne aktivnosti tijekom zadnjih 12.000 godina (rekonstruiranoga iz podataka kao što su koncentracije izotopa u ledenim korama na Grenlandu), moja je pretpostavka da

naše Sunce pokazuje iste znakove ekstremne varijabilnosti i neuravnoteženosti kao i krajem posljednjega ledenog doba. To znači da možemo očekivati veliku solarnu erupciju u vrlo bliskoj budućnosti. U srpnju 2012. velika solarna erupcija zamalo je pogodila Zemlju. Da se erupcija dogodila samo oko tjedan dana ranije, bila bi usmjerena prema Zemlji i najvjerojatnije uništila ili ugrozila velik dio naše moderne elektronske i električne tehnologije i infrastrukture. Čak i danas, nakon niza godina, još bismo uvijek nastojali ponovno izgraditi moderni svijet kakav znamo. Taj događaj iz srpnja 2012. dogodio se tijekom našega trenutnog solarnog ciklusa, koji je u načelu neobično tih, do te mjere da, kao što je prethodno napomenuto, neki predviđaju djelomično gašenje Sunca i „malo ledeno doba“, pa čak i početak pravoga ledenog doba.

Nakon ovoga uvoda želio bih se okrenuti temi na koju upućuje i naslov ovog članka: ima li naše Sunce svijesti? Pitam se, i to najozbiljnije, je li posrijedi bila samo sreća kada je solarni događaj u srpnju 2012. zamalo promašio Zemlju ili je tu možda bilo još nečega?

SVJESNO SUNCE?

Zadnjih nekoliko godina moja supruga Catherine (Katie) Ulissey redovito, obično svaki dan, prati opservacije Sunca. Sunčeve baklje i koronalni izbaci masa koji ih prate mogu eruptirati iz sunčevih pjega, tako da su sunčeve pjege i njihova aktivnost potencijalni kratkoročni indikator velikih solarnih erupcija koje bi, ako su usmjerene prema Zemlji, mogle uzrokovati masovno uništenje našega modernog tehnološkog društva, do čega je moglo doći i da nas je pogodila solarna erupcija u srpnju 2012.

Katie mi često govori da je neobično što inače vrlo aktivne sunčeve pjege smanjuju intenzitet svoje aktivnosti, proizvodeći manje sunčeve baklje i slično, ili da čak, kako se čini, prelaze u privremeno stanje mirovanja i postaju neaktivne kada su usmjerene prema Zemlji. A onda, kako se kreću na stranu i prema stražnjoj strani Sunca (gledano sa Zemlje; Sunce se okreće oko svoje osi i, naravno, Zemlja se okreće oko Sunca), te iste sunčeve pjege ponovno počinju buktati, dramatično pojača-

gore? Zato što danas diljem svijeta imamo na stotine nuklearnih elektrana. Da nas danas pogodi katastrofa razmjera Carringtonova događaja, a kamoli solarna erupcija jačine one krajem posljednjega ledenog doba, došlo bi do kolapsa električne mreže, a sustavi rashlađivanja i druge komponente nuklearnih elektrana bili bi ugroženi. Diljem svijeta imali bismo situacije slične onoj koja se dogodila u Fukushima, pa i gore, pri čemu bi došlo do otpuštanja radioaktivnoga materijala u okoliš, što bi dodatno pogoršalo sve druge probleme nastale krahom modernih elektroničkih i električnih sustava.

Kakve su šanse da u doglednoj budućnosti dođe do događaja razmjera onog Carringtonovog ili onog do kojeg je došlo 9700 godina prije Krista? Po mom mišljenju, vrlo velike! Ne želim biti dežurni paničar ili zloguki

vajući svoju aktivnost. Čini se kao da je Sunce svjesno prisutnosti Zemlje i pokušava izbjeći erupciju (bilo da je riječ o sunčevim bakljama, koronalnom izbačaju masa ili nekoj drugoj vrsti solarne erupcije) direktno prema nama. Katie nije jedina promatračica aktivnosti Sunca koja govori o ovome obrascu zbivanja. I drugi su neovisno o njoj ukazali na to, možda i u šali, da nas naše Sunce svjesno nastoji ne pogoditi svojom velikom erupcijom – nešto slično situaciji u kojoj osoba mora kihnuti, ali to dovoljno dugo odgodi dok se ne okrene na stranu i kihne na nekoga drugoga.

To se može činiti vrlo slabim temeljem za tezu da naše Sunce posjeduje svijest, ali tu su i drugi dokazi. Sunce je dosta tipična zvijezda, a otkrivene su anomalije u ponašanju zvijezda koja se ne mogu tek tako objasniti teorijama standardne fizike.

Kao što je rekao fizičar Gregory Matloff s Tehnološkog fakulteta u New Yorku, čini se da se zvijezde ne gibaju u skladu s onime što tvrde standardne teorije, kao što su formulacije koje se temelje na Newtonovoj teoriji gravitacije. Zvijezde se u pravilu kreću oko središta galaksije u kojoj se nalaze. Standardna teorija kaže da bi se zvijezde koje su najbliže središtu galaksije trebale okretati brže od onih koji su od njega udaljenije (kao što se i Merkur oko Sunca kreće brže od Saturna, koji je od Sunca znatno udaljeniji). Međutim, to očito nije tako. Zvijezde koje su udaljenije od središta galaksije u načelu se kreću brže od zvijezda koje su tome središtu bliže, kao da su sve zvijezde postavljene na kakav golem rotirajući kotač. Još je jedan problem kod standardne teorije taj što mase galaktičkih klastera (koliko se može izračunati na temelju naših opažanja) nisu dovoljno velike da klaster gravitacijski drže zajedno. Stoga je uvedena hipoteza o postojanju takozvane „tamne materije“. Jednostavnim rječnikom rečeno, tamnu materiju, koja, kako tvrde njezini zagovornici, čini većinu materije u svemiru, u biti je nemoguće otkriti, osim njezina gravitacijskog učinka na vidljivu materiju i radijaciju. Pretpostavlja se da tamna materija može objasniti anomalije u kretanju zvijezda i okupljanju galaksija u klastera.

IMAJU LI ZVIJEZDE VLASTITU VOLJU?

Postoji i drugo objašnjenje za nepravilnosti u ponašanju zvijezda. To objašnjenje ne oslanja se na neotkrivenu tamnu materiju, nego se svodi na to da zvijezde imaju svijest i kreću se vlastitom voljom. U jednome svom članku Gregory Matloff definira svjesni entitet kao „onaj koji ima sposobnost djelovanja po svojoj volji – ima dovoljno samosvijesti da može odlučiti učiniti nešto ili ne“. Tako i „svjesna zvijezda može odlučiti promijeniti svoje kretanje i sudjelovati u velikome zvjezdanom plesu dok zvijezde kruže oko središta svojih galaksija. Takva zvijezda ne treba imati svijest na razini one ljudske ili božanske. Dovoljan je osnovni instinkt okupljanja u jato.“ Postojanje takve svijesti kod zvijezda, koje slijede svoj instinkt držanja u jatu (slično jatima riba i ptica), objasnilo bi njihova inače anomalna gibanja. Je li to objašnjenje jednostavnije od pozivanja na tamnu materiju?

Matloff govori i o nekoliko potencijalnih mehanizama pomoću kojih bi zvijezde mogle izražavati svoju volju i svjesno mijenjati svoje putanje. U prvom redu to je upotreba mlazova materijala koji se emitiraju sa zvijezda. Mlade zvijezde emitiraju snažne mlazove materijala, često bipolarne, ali ne nužno i simetrične. Asimetrični mlazovi koje ispuštaju mlade zvijezde mogli bi se koristiti za preferencijalne promjene i prilagodbe njihovih putanja. Starije zvijezde, kakvo je i naše Sunce, emitiraju „solarni vjetar“, koji se sastoji od električki nabijenih čestica.

Varijacije u intenzitetu solarnoga vjetra u raznim smjerovima mogle bi promijeniti put zvijezde. Ne treba zaboraviti, kao što ističe i Matloff, da se promjene u putanji zvijezde koje mogu biti „značajne“ za nju tijekom njena dugog životnog vijeka, koji se mjeri milijunima ili milijardama godina (procjenjuje se da je naše Sunce staro gotovo pet milijardi godina), nama mogu činiti trivijalnim ili neprimjetnim. Mlazovi i varijacije u solarnome vjetru koje koristi naše Sunce da bi izrazilo svoje voljno djelovanje mogli bi biti povezani s idejom da naše Sunce možda svjesno nastoji izbjeći upućivanje solarne erupcije prema Zemlji. Ako je tome tako, to onda znači i da bi Sunce u nekome

Čini se kao da je Sunce svjesno prisutnosti Zemlje i pokušava izbjeći erupciju (bilo da je riječ o sunčevim bakljama, koronalnom izbačaju masa ili nekoj drugoj vrsti solarne erupcije) direktno prema nama

Ako naše Sunce posjeduje svijest, znači li to da ono svjesno utječe na oluje, vremenske prilike i seizmičku aktivnost na Zemlji...?

puno podataka o tome koliko bi varijacija morala biti velika da promijeni putanju zvijezde. Zvijezde bi promjene u elektromagnetskome zračenju mogle koristiti i svjesno za druge svrhe, kao na primjer za međusobnu komunikaciju. Što se psihokineze (telekineze, odnosno uma iznad materije) tiče, pokazalo se da ona postoji među biološkim organizmima, u koje spadaju i ljudi. Trenutno je još nepoznanica bi li psihokineza mogla postojati, ili već postoji, među drugim svjesnim entitetima, premda mi ne pada na pamet nijedan teoretski razlog zašto to ne bi bilo moguće.

Kako, međutim, Sunce i druge zvijezde mogu imati svijest kada nisu biološki organizmi, barem ne u smislu staničnih, na ugljiku baziranih stvorenja poput nas? Uvriježeno je mišljenje, a što ne znači da je i točno (jer uvriježena mišljenja i „zdrav razum“ često griješe), da svijest i voljnost (barem u prirodi) mogu postojati samo kod na ugljiku zasnovanih oblika bioloških organizama, a mnogi bi ljudi koncept svijesti ograničili isključivo na „više“ biološke organizme, kao što su kralježnjaci, sisavci i, prema nekima, ljudi. Međutim, brojni istraživači tvrde da se svijest može pojaviti na kvantnoj razini i da nije nužno ograničena samo na poznate nam biološke organizme, kakvi smo i sami.

Na primjer, britanski fizičar Sir Roger Penrose sa Sveučilišta u Oxfordu i anesteziolog Stuart Hameroff s Medicinskog fakulteta Sveučilišta Arizona razvili su teoriju takozvane orkestrirane objektivne redukcije, kojom se objašnjava način na koji nastaje svijest. Teorija kaže da orkestrirana koherentna serija kvantnih redukcija (kolapsa valne funkcije) rezultira trenucima i sekvencama svijesti, izbora i donošenja odluka. Prema tim analizama, uvjeti koji dovode do manife-

stacije svijesti mogu se dogoditi na i u zvijezdama. U osnovi, moguće je da je svijest sastavni dio manifestacije materije i da postoji diljem svemira, pri čemu većina svjesnih bića dolazi u obliku drukčijem od „bioloških organizama“, ali nama koji postojimo kao na ugljiku zasnovani oblici života teško je prepoznati svijest u drugim oblicima materije. Fizičar Max Tegmark s Tehnološkog instituta Massachusetts (MIT-a) u Cambridgeu, u Sjedinjenim Američkim Državama, ističe mogućnost da je svijest „stanje materije“ („perceptronium“) i možda je upravo to stanje materije koje je karakteristično za naše Sunce i zvijezde općenito.

„NAKNADNE MISLI“ NAŠEGA SUNCA

S idejom svjesnoga Sunca u vezi je možda i istraživanje koje je otkrilo korelaciju između obrazaca solarne aktivnosti i potresa na Zemlji. Osim toga, moguća je i veza između potresa i velikih atmosferskih poremećaja na našem planetu, kao što je ciklonska aktivnost. Ako naše Sunce posjeduje svijest, znači li to da ono svjesno utječe na oluje, vremenske prilike i seizmičku aktivnost na Zemlji? Ili su svi ti fenomeni povezani sa Suncem, ali su iz njegove perspektive samo „nagnadne misli“? Zaboravlja li Sunce ponekad na svoj utjecaj na Zemlju, kao što i mi možda zaboravljamo kada nehotice uništimo koloniju bakterija ili nagazimo na mravinjak?

Kada pogledamo tradicionalne mitologije i drevna vjerovanja, vidimo da su brojne prijašnje kulture na Sunce i zvijezde gledale kao na svjesne entitete. To se možda može uzeti i kao temelj astrologije. Bogovi su se povezivali sa zvijezdama (uključujući i objekte na nebu koje danas ubrajamo u planete), a drevni su se Egipćani, na primjer, nadali sjedinjenju sa Suncem i zvijezdama nakon svoje smrti. U svome dijalogu *Timej* (oko 360. pr. Kr.) Platon je napisao: „Kada je [Stvoritelj] sastavio cjelinu, svakoj je zvijezdi dodijelio dušu...“.

Polazeći od tih ideja, moja supruga Katie smatra da je moguće da kada ljudska bića umru, njihov se vodik otpušta (vodik potencijalno može prenositi informacije, a mnogi će ustvrditi da je informacija važan element svijesti), a

određenom trenutku moglo svjesno odlučiti pogoditi Zemlju velikom solarom erupcijom. Je li se to dogodilo krajem posljednjega ledenog doba, oko 9700 godina prije Krista? Ili je ondašnja solarne erupcija bila samo „nesretan slučaj“?

Matloff uvjetno sugerira i dva druga mehanizma pomoću kojih naše Sunce, ili bilo koja druga svjesna zvijezda, teoretski može promijeniti svoju putanju: 1) pomoću varijacija u pritisku elektromagnetskoga zračenja, uključujući i vidljivu svjetlost koju zvijezda emitira te 2) psihokinezom. Pritisak elektromagnetskoga zračenja čini se kao prihvatljiva mogućnost, iako nema

barem jedan dio toga vodika pobjegne u svemir, gdje se nakuplja u oblake, popušta pod pritiskom gravitacijskoga privlačenja, komprimira se te na kraju stvara zvijezde – zvijezde koje mogu zadržati neke informacije, odnosno aspekte svijesti bivših bića od kojih je vodik i potekao. Na taj je način moguće da se mi (a možda i svi biološki organizmi) ponovno rodimo kao zvijezde. Naravno, to je vrlo spekulativna hipoteza, ali ako uspijemo dokazati da naše Sunce i druge zvijezde imaju svijest, to bi moglo ići u prilog ideji da mi na kraju (možda nakon niza inkarnacija na Zemlji) svoju svijest sjedinjujemo sa sviješću Sunca i zvijezda.

Neki će reći da sam ovime prešao granicu koja „znanost“ dijeli od „znanstvene fantastike“, ali meni se u ovome slučaju više dopada termin „spekulativna znanost“. Što možemo zaključiti? Ima li

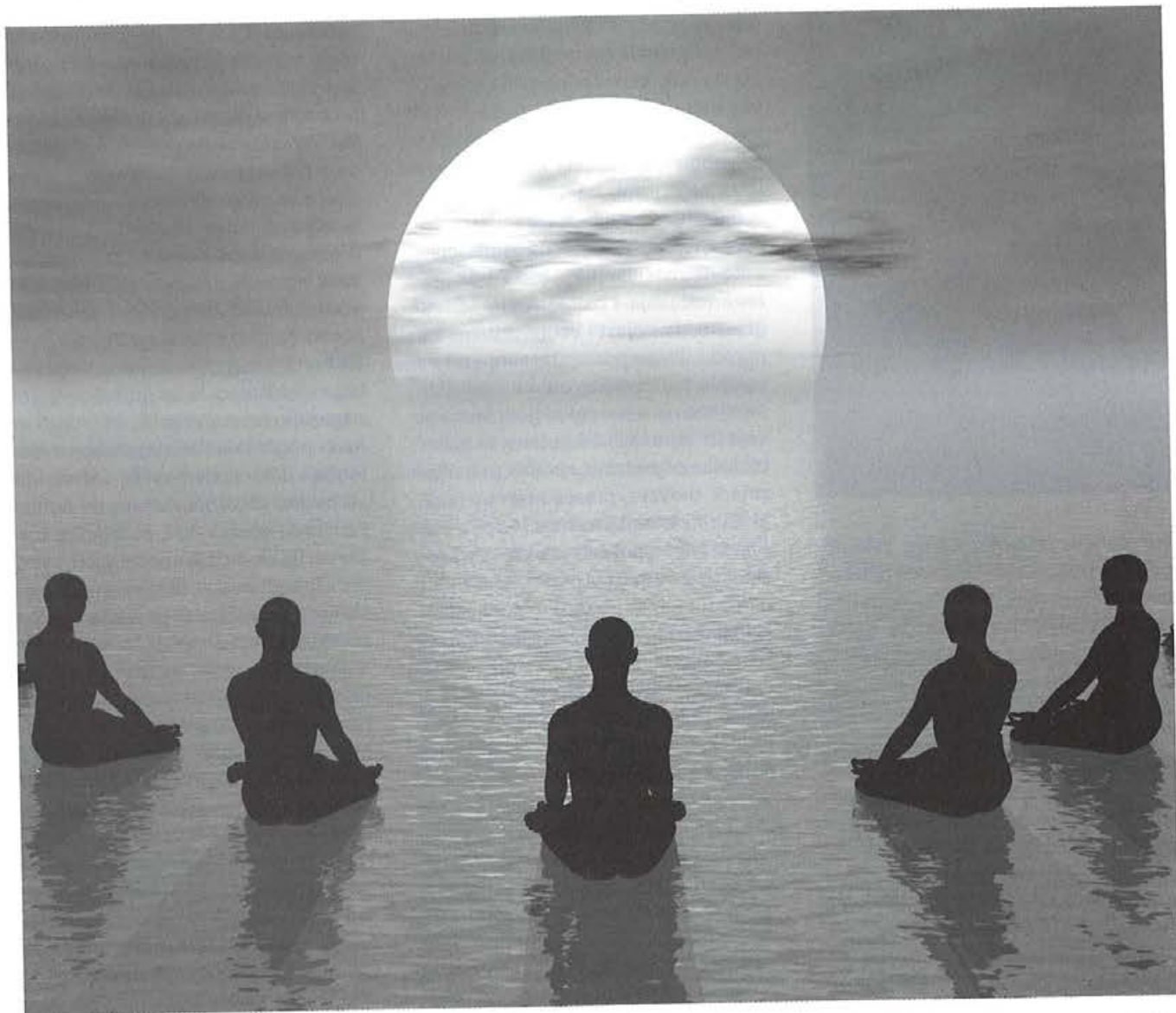
Ako uspijemo dokazati da naše Sunce i druge zvijezde imaju svijest, to bi moglo ići u prilog ideji da mi na kraju (možda nakon niza inkarnacija na Zemlji) svoju svijest sjedinjujemo sa sviješću Sunca i zvijezda

naše Sunce svijest? Premda još svakako treba definitivno dokazati postojanje svijesti Sunca i zvijezda, ja smatram

da tu ideju ne smijemo olako odbaciti. Ona bi mogla uvelike objasniti različite „anomalije“ koje se ne uklapaju u okvir standardnih paradigmi.

O autoru:

Dr. sc. Robert M. Schoch počasni je profesor na Pomorskoj akademiji Nikola Vaptsarov u Varni, u Bugarskoj, te profesor na Sveučilištu u Bostonu. Doktorirao je geologiju i geofiziku na Sveučilištu Yale. Dr. Schoch poznat je po svome radu na redatiranju Velike sfinge u Egiptu. Na temelju svojih geoloških studija došao je do zaključka da podrijetlo Sfinge seže tisućama godina prije dinastijskoga doba. Autor je stručnih i popularnih knjiga, uključujući i *Forgotten Civilization: The Role of Solar Outbursts in Our Past and Future* iz 2012. Njegova internetska stranica je www.robertschoch.com. ●

SVJESNO SUNCE I EDGAR CAYCE

Edgar Cayce

Edgar Cayce je pisao o korelaciji između Sunčevih pjega i svijesti: Sunčeve pjege kao i katastrofalne geološke promjene Edgar Cayce je smatrao odrazom našeg vlastitog stanja svijesti, posljedicom naših vlastitih djela, bumerangom božanskog zakona. Njegova 'čitanja' nude jednostavne metafore u opisu te vječne istine.

Kada su ga upitali kako Sunčeve pjege utječu na stanovnike Zemlje, rekao je da bi pitanje trebalo obrnuti. Sunčeve pjege - tvrdio je - odraz su „previranja i gloženja“ koje smo sami stvorili, a naš vlastit um je 'graditelj'. Zamolio nas je da razmislimo o tome što smo izgradili: „U kakvom se obliku javlja tvoja duša? Kao točka, mrlja na Suncu? Ili kao ono što daje svjetlo onima koji sjede u mraku, onima što glasno vape za nadom?“ Cayce je rekao da odgovornost za katastrofalna tektonska gibanja leži upravo na našim plećima, a način na koji njegujemo naše odnose s drugima itekako je povezan s promjenama lica Zemlje:

„Skлонosti u srcima i dušama ljudi takve su da mogu dovesti do tih silovitih tektonskih gibanja. ... Ono što činiš svojem bližnjemu to činiš i svome Bogu i sebi samom.“ (Goran Čačić) •

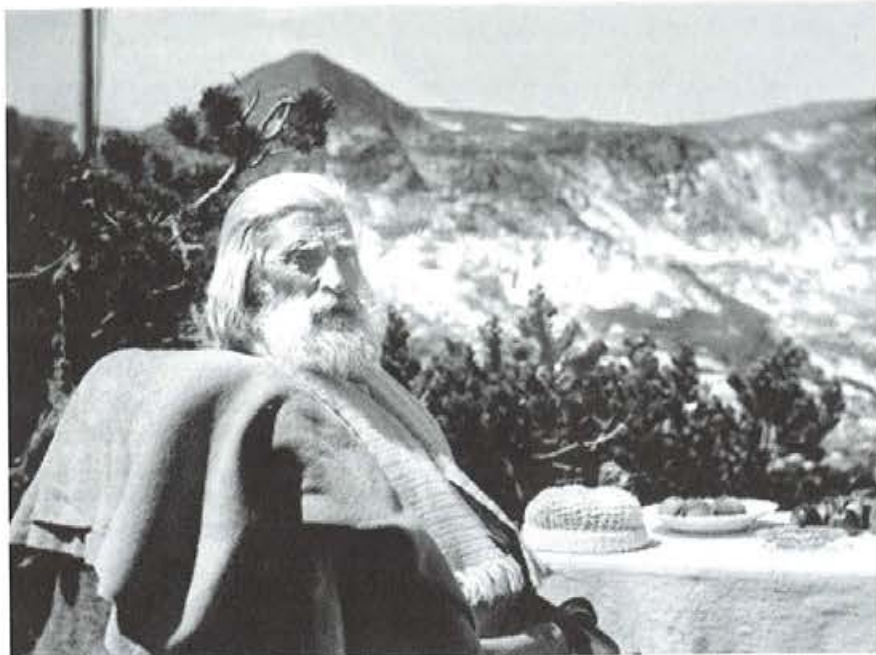
SUNCE I TELEPATSKE SPOSOBNOSTI LJUDI

Ipremda je znanstvena zajednica otkrila trinaestogodišnji ciklus Sunčevih pjega, „krčitelji puta“ iz metafizičke zajednice govore o tim zbivanjima od 1920-ih:

„Puni mjesec obično je pogodan za telepatiju. Ali na telepatske sposobnosti utječu i drugi faktori. Vrlo je bitno da su one pod utjecajem određenih faza Sunčevih pjega. Možda ste i sami primijetili da telepatska očitovanja postaju snažnija uz povećanu kemijsku aktivnost Mjesečevih i planetarnih zraka, ali Sunčeve pjege utječu i na mnoge druge aspekte života. Hladnoća, koja može doseći strahovite krajnosti, vreli na vulkanskih erupcija i potresi slijede promjene u solarnoj auri. Moramo to

imati na umu jer hladnoća se može povećati, a potresi mogu postati snažniji. Stoga čak i neka kratkotrajna solarna manifestacija može biti pogubna po Zemlju.“ (iz časopisa *Agni Yoga*, 1929., br. 504.)

„Funkcija njegovih zraka sadržana je u stapanju svih energija s vatrom prostora. Kada bismo solarnu zraku mogli rastaviti na njene elektrone ustanovili bismo da sadrži sve elemente koje se nalaze u kozmičkoj, manifestiranoj zruci. Stvaralački aspekt kozmičke zrake leži u privlačenju i rastvaranju energija. Kada bi se iz zrake mogle izvući molekularne čestice mogla bi se iskoristiti njihova privlačna sila. Zbog toga moramo prilagoditi sile receptivnosti. Neophodnu napetost proizvest će jedino naprezanja s oba kraja. Eksplozija se događa zbog neusklađenosti energija. Sve kaotične manifestacije samo su dokazi neusklađenosti. Stoga bi se moglo reći da tenzijska sila kozmičke zrake biva privučena Zemlji, ali ne nailazi na odzivnu vibraciju. No, na tom temelju izgrađene su sve kreacijske manifestacije. Afirmacija kozmičke zrake pojačava cjelokupnu aktivnost.“ (iz knjige *Infinity - Book 1*, 1930.) •

Peter Deunov

PORTAL DUŠA

„Vrlo neobičnu misao gotovo je nehajno izrekao David Lorimer, direktor Znanstvene i medicinske mreže. Kazao nam je da će se u kolovozu 1997. sljedbenici bugarskog duhovnog učitelja Petera Deunova (ili Beinse Douna, o čijem proročanstvu također možete čitati u ovom broju; *op. ur.*), okupiti u Bugarskoj kako bi stupili u kontakt s duhom njihova pokojnog učitelja i drugih prosvijetljenih bića koji će se u isto vrijeme sastati u Suncu!

Satish Kumar nam je govorio o tradicionalnom indijskom vjerovanju da duhovi prosvijetljenih ljudskih bića prolaze prvo u svjetlost Sunca, a zatim u više dimenzije ili ravni. Sunce je svojevrsan prolaz kroz koji se ljudska svijest može kretati poslije tjelesne srnrti.“ (Izvadak iz internetskog članka „Je li Sunce svjesno?“)

Santos Bonacci, na primjer, vrlo detaljno govori o odnosu između Sunca i svijesti:

„Astroteologija je sveta znanost koja spaja astrologiju, astronomiju i teologiju. Ta sveta znanost pokazuje da se zapravo svi mitovi, sve pripovijesti,

Biblija i svi ostali sveti spisi, pa čak i dječje pjesmice, temelje na gibanju i interakciji sedam 'svjetala' koje vidimo na nebu. Tih sedam svjetala znamo kao Sunce, Mjesec, Merkur, Veneru, Mars, Jupiter i Saturn. To su gibajuća svjetla koja naše oči vide ispred fiksne pozadine od zvijezda. To su glavni likovi koji stvaraju razne obrasce na nebu, a ovi imaju utjecaja na naš život ovdje na Zemlji ili Teri. *Kako gore, tako dolje*“.

SUNCE I RELIGIJE

U drevnoj egipatskoj mitologiji ime boga 'Sunca' bilo je 'Ra': onaj koji zrači (engl. *ra-diate*). U crkvama, na knjigama, oltarima, krstionicama itd. često ćete vidjeti slova 'IHS'. Uvijek su prikazana sa simbolom Sunca. IHS su grčka slova 'iota', 'eta' i 'sigma'. Napisano u našoj abecedi, 'IHS' je istovjetno slovnom skupu 'JHS' ili 'JHC'. Ta se riječ izgovara kao 'JES', što je skraćenica od imena 'Isus'. Isus i Sunce su jedno te isto. Isus je Sunce! Isus Krist je Božje Sunce. Sunce je uzdignuti spasiatelj. Dakle, izraz 'IHS' je kristogram, monogram koji je kratica od imena 'Isus'. Rani kršćani nazivani su 'helionostici', što znači „Oni koji imaju znanje Sunca“.

Na hebrejskom 'yes' ili 'jes' znači vatra ili Sunce! Ime Sunca na hebrejskom je Mihael ili Emanuel. U Indiji, to su: Krišna, Brahma, Šiva ili Jes-Christna. U Egiptu, to su: Ra, Horus, Set, Atum, Aman. U gnostičkim učenjima iz Nag Hammadija piše: „Krist je istinski život i sunce života“.

Sv. Patrick (390. g.): „Pravi Krist je Sunce.“

Predulijan (363. g.): „Sunce je središte solarnog sustava“.

Irinej: „Gnostici su zapravo kazali da su sve nadnaravne transakcije u evanđeljima bile pandani onoga što se zbivalo na nebu i nebesima“.

Leonardo da Vinci: „Volio bih imati takvu moć baratanja jezikom i izražavanja da mogu razuvjeriti one koji postavljaju štovanje čovjeka iznad štovanja Sunca. Oni koji žele štovati čovjeka (povijesnog Krista) prave veliku grešku!“

Mnogi ljudi odbijaju priznati važnost Sunca u ezoterijskom smislu. Sunce nije samo donositelj života već je blisko povezano s našom sviješću jer naša tijela su odraz kozmosa. Tijekom aktivnosti Sunčevih pjege obratite pažnju na svoje emocije, zdravlje i mentalno stanje jer je sve to podložno utjecaju Sunca na jednoj dubljoj razini. Što se više budete usklađivali s tim pojavama to ćete više opažati i razumijevati odnose između Sunca, kozmosa i sebe samih. (Goran Čačić)